

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI SUD U SPLITU
Gundulićeva 27, 21000 Split

Pr-36/2026-7

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Splitu, po sucu Eneji Stejskal Kanazir, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužiteljice Luciane Tonkić, Zrinjsko-Frankopanska 12, 21000 Split, OIB: 29248159372, zastupane po punomoćnicima, odvjetnicima iz OD Luetić i partneri u Splitu, protiv tuženika Kliničkog bolničkog centra Split, Spinčićeva 1, 21000 Split, OIB: 51401063283, radi utvrđenja, nakon održane glavne i javne rasprave, u prisutnosti punomoćnika tužiteljice i punomoćnika tuženika prilikom zaključenja glavne rasprave, prilikom objave, a nakon objave, dana 14. rujna 2026.,

p r e s u d i o j e

I/ Odbija se tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti kao neosnovan, a koji glasi:

"1.Utvrđuje se da je ništetna odredba t. 6. Ugovora o specijalističkom usavršavanju broj: Klasa:110-01/15-01/2334, Ur. broj: 2181-147-02/ MJ- 16-26 od 05.02.2016. godine sklopljenog između tuženika i tužiteljice u dijelu u kojem se kao troškovi specijalističkog usavršavanja obuhvaćaju bruto plaće specijalizanta, troškove zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje i drugi troškovi vezani uz specijalističko usavršavanje, kao i odredba sadržana u Sporazuma o prestanku Ugovora o radu (Klasa:110-01/15-01/2334,Ur.broj:2181-147-02/MJ-16-25 od 05.02.2016.), Aneksa 1. ugovora o radu (od 21.04.2016.godine), Ugovora o specijalističkom usavršavanju (Klasa:110-01/15-01/2334, Ur.broj:2181-147-02/M.J.-16-26 od 05.02.2016.g.) i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete od 06.12.2021. sklopljenog između tužiteljice i tuženika i to u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužiteljica dužna tuženiku naknadu štete u iznosu od 199.560,00 kn, odnosno 119.736,00 kn."

II/ Nalaže se tužiteljici da u roku od 15 dana i pod prijetnjom ovrhe isplati tuženiku na ime troškova ovog postupka ukupan iznos od 210,00 EUR.

Obrazloženje

1. U tužbi predanoj ovom sudu dana 16. veljače 2026. tužiteljica navodi da je sa tuženikom dana 05.02.2026. godine zaključila ugovor o radu te ugovor o specijalističkom usavršavanju iz opće interne medicine za potrebe Klinike za unutarnje bolesti, te dana 21.04.2016. godine aneks 1 ugovora o radu. Navodi se da je tužiteljica nadalje sa tuženikom dana 06.12.2021. godine sklopila Sporazum o prestanku ugovora o radu od 05.02.2026. godine, aneks 1. tog ugovora, te ugovora o specijalističkom usavršavanju i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete. Istaknuto je da je člankom 4. citiranog Sporazuma o prestanku i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete utvrđeno da je tužiteljica u obvezi tuženiku naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja u iznosu od 3.958,17 Eur-a (29.822,81 kn) te naknadu štete u iznosu od 15.891,70 Eur-a (119.736,00 kn). Ističe se da je tužiteljica dana 28.12.2022. godine u cijelosti ispunila svoju obvezu sukladno sporazumu iz točke 3. predmetne tužbe u ukupnom iznosu od 19.849,87 Eur-a (149.558,81 kn). Navodi se da je ugovor o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016. godine sklopljen na temelju Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine ("NN" 100/11, 133/11, 54/12, 49/13, 139/14, 116/15) s time da je čl. 11. navedenog Pravilnika koji je između ostalog sadržavao i odredbu o obvezi naknade štete u slučaju prijevremenog raskida ugovora o radu ukinut odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-187/2015 i dr. od 11. srpnja 2017. godine te da je prestao važiti 31.12.2017. godine. Navodi se da su Pravilnikom o izmjenama i dopunama Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine ("NN" 62/16) izmijenjeni članak 11. i 12. ranijeg Pravilnika tako da je propisano da troškovi specijalizacije obuhvaćaju troškove glavnog mentora, trošak poslijediplomskog specijalističkog studija, trošak završnog i specijalističkog ispita, trošak knjižice o specijalističkom usavršavanju doktora medicine i trošak dnevnika rada doktora medicine na specijalističkom usavršavanju. Ističe se da je u tom smislu bitna novina u odnosu na ranije da specijalizant više nije u obvezi vratiti isplaćene mu bruto plaće koje su prema ranijem Pravilniku također činile troškove specijalizacije i koje je također morao vratiti razmjerno izvršenoj obvezi rada s naslova naknade štete. Ističe se da Ustav RH u čl. 56 propisuje da svaki zaposleni ima pravo na zaradu kojom da može osigurati sebi i obitelji slobodan i dostojan život. Također je navedeno da je u sklopljenom ugovoru o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016. godine sadržana u točki 9. odredba prema kojoj da za vrijeme specijalističkog usavršavanja specijalizant ima sva prava i obveze iz radnog odnosa sukladno važećim općim aktima KBC-a Split, Kolektivnom ugovoru i sklopljenom ugovoru o radu, te da će za vrijeme specijalističkog usavršavanja primati specijalizantsku plaću koja da će se odrediti u skladu sa Uredbom o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama, Kolektivnim ugovorom, Pravilnikom o plaćama i sklopljenim ugovorom o radu. Navodi se da uvažavajući navedene propise je riječ o naknadi plaće i ostalih primanja vezanih za radni odnos, a koje da je tuženik bio u obvezi isplatiti tužiteljici na temelju sklopljenog ugovora o radu pa da je obveza tuženika na isplatu plaće i drugih davanja iz radnog odnosa te da ista ne može predstavljati troškove za specijalizaciju ni naknadu štete. Zaključno se ističe da naprijed navedeni propisi i ugovori na nedvojben način ukazuju da je ništetna odredba predmetnog ugovora o specijalističkom usavršavanju u dijelu u kojem se kao troškovi specijalističkog usavršavanja obuhvaćaju bruto plaće specijalizanta, troškovi zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje i drugi troškovi vezani za specijalističko

usavršavanje, a samim time i Sporazum o prestanku ugovora pod točkom 2. tužbe i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete u dijelu koji se odnosi na naknadu štete. Ističe se da su navedene odredbe protivne Ustavu RH, prisilnim propisima i moralu društva, te da se zasnivaju na nedopuštenom osnovu jer da tuženik nije pretrpio bilo kakvu štetu, a i da tužiteljica nije postupala protupravno. U tom smislu se predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi da je ništetna odredba točka 6. ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2026.godine, a koji ugovor je zaključen između tužiteljice i tuženika i to u dijelu u kojem se kao troškovi specijalističkog usavršavanja obuhvaćaju bruto plaće specijalizanta, te troškovi zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje te drugi troškovi vezani za specijalističko usavršavanje, te odredba sadržana u Sporazumu o prestanku ugovora o radu, te aneksa 1. ugovora o radu, te ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete od 06.12.2021.godine i to u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužiteljica dužna tuženiku naknadu štete u iznosu od 199.560,00 kn, odnosno 119.736,00 kn.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu (list 17 spisa) navodi da osporava osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Nadalje, u podnesku od 15.04.2026.godine (list 18-20 spisa) navodi da je nesporno da je tužiteljica dana 25.travnja 2016.godine započela specijalističko usavršavanje iz opće interne medicine u KBC Split. Navodi se da je ista temeljem svoje prijave za natječaj i odluke ravnatelja izabrana za drugu specijalizaciju (endokrinologija i dijabetologija) te da je samoinicijativno zatražila sporazumni raskid postojećeg ugovornog odnosa. Navodi se da su stranke 06.12.2021. sklopile sporazum o prestanku ugovora o radu, aneksa 1. ugovora o radu, ugovora o specijalističkom usavršavanju i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete, a temeljem kojeg da je tužiteljici dana 23.12.2021.godine prestao radni odnos, te da je ista prestala sa obavljanjem specijalističkog usavršavanja iz opće interne medicine pa da je tužiteljici 23.12.2021.godine prestao radni odnos kod tuženika i specijalističko usavršavanje. Ističe se da je iz točke 6. ugovora o specijalističkom usavršavanju vidljivo da su stranke suglasno utvrdile da troškovi specijalističkog usavršavanja obuhvaćaju sve one troškove propisane čl. 5. (bruto plaće specijalizanta, troškove mentorstva, troškove zdravstvene ustanove kao i druge troškove vezane za specijalističko usavršavanje) tada važećeg Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine pa da su sve relevantne ugovorne odredbe, uključujući odredbe o troškovima specijalizacije, sklopljene i primjenjene u skladu s tada važećim pozitivnim pravnim propisima Republike Hrvatske. Navodi se da je u trenutku sklapanja ugovora o specijalističkom usavršavanju kao i tijekom većeg dijela trajanja istog, materija troškova specijalizacije bila uređena podzakonskim aktom donesenim na temelju zakona, a koji da je u relevantnom razdoblju bio na snazi te obvezujući za sve sudionike pravnog odnosa, te da su ugovorne strane u skladu s tim propisima uredile svoja prava i obveze. Ističe se da su odlukom Ustavnog suda RH koja se spominje u tužbi ukinuti članci 11, 11 a i 12. kojima su regulirane obveze specijalizanta u slučaju prestanka radnog odnosa, a da te uredbe nisu ukinute jer su protuustavne već iz razloga što da je Ustavni sud smatrao kako odredbama tada važećeg Zakona o zdravstvenoj zaštiti nisu dana ovlaštenja nadležnom ministru da Pravilnikom o specijalističkom usavršavanju doktora medicine propiše obvezu sklapanja ugovora o specijalističkom usavršavanju, najdulje trajanje ostanka specijalizanta u ustanovi po obavljenoj specijalizaciji, obvezu specijalizanta da naknadi troškove specijalizacije u slučaju prestanka radnog odnosa, te da utvrdi troškove specijalizacije te da je riječ o odluci Ustavnog suda RH pod poslovnim brojem

U-II-187/2015 od 11.srpnja 2017.godine. Navodi se da su prema toj odluci Ustavnog suda ukinute odredbe Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine prestale važiti 31.12.2017., a navedena materija je regulirana odredbama Zakona o zdravstvenoj zaštiti ("NN" 100/2018), a koji Zakon da je stupio na snagu 01.01.2019.godine. U tom smislu tuženik navodi da je pravni kontinuitet u uređenju ove materije nedvojben jer da ono što je prethodno bilo uređeno podzakonskim aktom da je naknadno normirano zakonom, a čime da je dodatno potvrđena legitimnost i pravna dopuštenost takvih ugovornih odredbi. Zaključno je navedeno da su u članku 2. sporazuma o prestanku ugovora o radu, aneksa 1. ugovora o radu, ugovora o specijalističkom usavršavanju i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknade štete stranke suglasno utvrdile kako je temeljem članka 7. ugovora o specijalističkom usavršavanju i članka 188. Zakona o zdravstvenoj zaštiti tužiteljica dužna naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja i naknadu, te da navedeni sporazum predstavlja slobodno izraženu volju ugovorenih strana te da proizvodi pravne učinke sukladno općim pravilima obveznog prava. Ističe se da je tuženik postupao savjesno i namjerno jer da prilikom obračuna nije uključio bruto plaće tužiteljice iako da su iste prema ranijem normativnom okviru mogle biti obuhvaćene troškovima specijalizacije već da je potraživanje tuženika ograničeno isključivo na stvarne i neposredne troškove (mentor, glavni mentor i troškovi ustanove). Predloženo je odbiti tužbeni zahtjev.

3. Tijekom postupka sud je izveo dokaze pregledom ugovora o radu zaključenog između tužiteljice i tuženika dana 05.02.2016.godine (list 5 i 54 spisa); ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine (list 6-7, te 21-22 spisa); aneksa 1 ugovora o radu od 21.04.2016.godine (list 8 i 59-63, te 68 spisa); sporazuma o prestanku ugovora o radu od 05.02.2016.godine, aneksa 1 ugovora o radu od 21.04.2016., te ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete od 06.12.2021.godine (list 9-11 spisa); obavijest tuženikove Službe za ekonomsko-financijske poslove od 09.01.2023.godine sa karticom konta (list 12 i 13 spisa); rješenja Ministarstva zdravlja od 16.ožujka 2016.godine (list 55-57 spisa); dopisa tužiteljice tuženiku od 06.12.2021.godine (list 58 spisa); rješenja Ministarstva zdravstva od 28.siječnja 2022.godine (list 64-65 spisa); rješenja Ministarstva zdravstva od 23.siječnja 2019.godine (list 66-67 spisa).

4. Tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti je neosnovan.

5. Među strankama nije sporna činjenica da je tužiteljica imala s tuženikom zaključen ugovor o radu dana 05.02.2016.godine iz kojeg proizlazi da je navedeni ugovor bio zaključen uvjetno na neodređeno vrijeme radi obavljanja poslova doktora medicine na specijalizaciji iz opće interne medicine pod uvjetom dobivanja rješenja Ministarstva zdravlja o odobrenju specijalizacije iz opće interne medicine, a u protivnom da je taj ugovor ništavan. Navedeno proizlazi iz sadržaja pregledanog ugovora o radu zaključenog između tužiteljice i tuženika 05.02.2016.godine (list 5 spisa).

6. Također, među strankama nije sporna ni činjenica da je tužiteljica sa tuženikom dana 05.02.2016.godine zaključila i ugovor o specijalističkom usavršavanju i to na neodređeno vrijeme za rad na radnom mjestu doktora medicine radi provođenja specijalističkog usavršavanja iz opće interne medicine za potrebe Klinike za unutarnje bolesti, a koja činjenica nedvojbeno proizlazi iz sadržaja pregledanog ugovora o

specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine (list 6-7 spisa). Iz točke 2. toga ugovora proizlazi da će tužiteljica kao specijalizant započeti s obavljanjem specijalističkog usavršavanja prema planu i programu Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine ("NN" 100/11, 133/11,54/12,49/13, 139/14 i 116/15) i to pod nadzorom mentora nakon što KBC Split zaprimi rješenje o odobrenju specijalizacije od Ministarstva zdravlja. U članku 3. tog ugovora je ugovoreno da će tužiteljica navedenu specijalizaciju obavljati u trajanju od 60 mjeseci. U odredbi 6. navedenog ugovora je ugovoreno da troškovi specijalističkog usavršavanja sukladno odredbi članka 5. navedenog Pravilnika obuhvaćaju bruto plaće specijalizanta, troškove mentorstva, troškove zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje i druge troškove vezano za specijalističko usavršavanje. Također je odredbom članka 7. navedenog ugovora ugovoreno da u slučaju da specijalizant tijekom specijalističkog usavršavanja, a prije završetka ili u periodu između završetka specijalističkog usavršavanja i polaganja specijalističkog ispita prekine radni odnos s KBC-om Split da je isti dužan KBC-u Split naknaditi štetu. Odredbom članka 9. navedenog ugovora je ugovoreno da za vrijeme specijalističkog usavršavanja specijalizant ima sva prava i obveze iz radnog odnosa sukladno važećim općim aktima KBC-a Split, Kolektivnom ugovoru i sklopljenom ugovoru o radu, te da će za vrijeme specijalističkog usavršavanja specijalizant primati specijalizantsku plaću koja da će se odrediti u skladu sa Uredbom o nazivima radnih mjesta i koeficijentima složenosti poslova u javnim službama, Kolektivnim ugovorom, Pravilnikom o plaćama i sklopljenim ugovorom o radu.

7. Također među strankama u ovom postupku nije sporna ni činjenica da su iste dana 06.12.2021.godine zaključile sporazum o prestanku ugovora o radu od 05.02.2016.godine, aneksa 1 ugovora o radu od 21.04.2016.godine kao i navedenog ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine, te su sklopile navedenim sporazumom i sporazum o naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete. Iz sadržaja navedenog sporazuma od 06.12. 2021.godine (list 9-11 spisa) je razvidno da su se stranke u ovom postupku tužiteljica i tuženik sporazumjeli da ugovor o specijalističkom usavršavanju zaključen između tužiteljice i tuženika, a temeljem kojeg je tužiteljica kod tuženika obavljala poslove doktora medicine na specijalizaciji iz opće interne medicine je prestao sporazumno dana 23.12.2021.godine. U članku 2. navedenog sporazuma je ugovoreno da budući je tužiteljici tim sporazumom na vlastiti zahtjev, a radi dobijanja specijalizacije iz endokrinologije i dijabetologije za potrebe tuženika radni odnos kod tuženika prestaje tijekom specijalističkog usavršavanja iz područja opće interne medicine, te da je tužiteljica dužna sukladno članku 188. Zakona o zdravstvenoj zaštiti i članku 7. ugovora o specijalističkom usavršavanju tuženiku naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja i naknadu štete. Odredbom članka 3. tog sporazuma se tužiteljica obvezala naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja u iznosu od 35.144,41 kn, te naknadu štete u iznosu od 199.560,00 Kuna, a što da ukupno iznosi 234.704,41 Kuna i to pod uvjetom da joj Ministarstvo zdravstva rješenjem ne prizna 22 mjeseca zajedničkog internističkog debela i dva mjeseca godišnjeg odmora. Nadalje je odredbom članka 4. navedenog sporazuma ugovoreno da ukoliko Ministarstvo zdravstva rješenjem o odobrenju specijalističkog usavršavanja iz endokrinologije i dijabetologije prizna dio programa koji je tužiteljica odradila u okviru prekinutog programa specijalističkog usavršavanja iz opće interne medicine, a koji je dio sastavnog programa usavršavanja iz endokrinologije i dijabetologije i to zajedničko internističko deblo u trajanju od 22 mjeseca te godišnji odmor u trajanju od 2 mjeseca

da je tada tužiteljica umjesto iznosa iz članka 3 sporazuma dužna tuženiku naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja u iznosu od 29.822,81 Kn, te naknadu štete u iznosu od 119.736,00 kn, a što da ukupno iznosi 149.558,81 kn. Odredbom članka 5. navedenog sporazuma je ugovoreno da će tužiteljica tuženiku naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja i naknadu štete sukladno članku 3. navedenog sporazuma mjesečnom obustavom od plaće i naknade plaće te se navode rate i njihovo dospijeće, a odredbom članka 6. navedenog sporazuma je ugovoreno da će tužiteljica tuženiku naknaditi troškove specijalističkog usavršavanja kao i naknadu štete sukladno članku 4. tog sporazuma mjesečnom obustavom plaće i naknade plaće te se također navode rate i njihovo dospijeće.

8. Sporno je da li je ništetna odredba i to točka 6. ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine zaključenog između tužiteljice i tuženika i to u dijelu u kojem troškovi specijalističkog usavršavanja obuhvaćaju bruto plaće specijalizanta, troškove zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje i drugi troškovi vezano za specijalističko usavršavanje te odredba sadržana u sporazumu o prestanku ugovora o radu od 05.02.2016.godine kao i aneksa 1. ugovora o radu od 21.04.2016.godine, te ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete od 06.12.2021. koje su stranke u ovom postupku zaključile u dijelu u kojem je ugovoreno da je tužiteljica dužna tuženiku naknadu štete u iznosu od 199.560,00 kn, odnosno 119.736,00 Kn.

9. Iz očitovanja Službe za ekonomsko-financijske poslove od 09.01.2023.godine (list 12 spisa) proizlazi da navedeno tijelo vezano za troškove specijalizacije obavještava tužiteljicu da je ona tuženiku po osnovi troškova specijalizacije podmirila cjelokupno dugovanje u iznosu od 149.558,81 kn i da više nema nikakvo dugovanje prema KBC Split, te je uz navedeno očitovanje priložena i kartica konta u navedenom iznosu (list 13 spisa).

10. Iz pregledanog rješenja Ministarstva zdravlja od 16.ožujka 2016.godine (list 55-57 spisa) proizlazi da je tužiteljici od strane navedenog tijela kao zdravstvenoj djelatnici kod tuženika bila odobrena specijalizacija iz opće interne medicine, te su joj tim rješenjem određeni glavni mentor i mentor. Iz sadržaja ovog rješenja je razvidno da je ovim rješenjem navedeno tijelo utvrdilo kao program specijalizacije iz opće interne medicine zajedničko internističko deblo 22 mjeseca a u sklopu kojeg deblo su navedeni i endokrinologija i diabetologija u trajanju od 2,5 mjeseca te je navedena opća interna medicina u trajanju od 33 mjeseca te godišnji odmor od 5 mjeseci. Iz pregledane obavijesti tužiteljice tuženiku od 06.12.2021.godine (list 58 spisa) proizlazi da je ista obavijestila tuženika da je dana 29.04.2021. izabrana za specijalističko usavršavanje iz endokrinologije i diabetologije za potrebe KBC Split pa da moli za sporazumni prestanak ugovora o specijalističkom usavršavanju iz opće interne medicine te ugovora o radu na neodređeno vrijeme na radnom mjestu doktor medicine na specijalizacije iz opće interne medicine.

11. Iz pregledanog aneksa 1. sporazuma o prestanku ugovora o radu od 05.02.2016.godine, aneksa 1. ugovora o radu od 21.04.2016.godine i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja i naknadi štete, a koji aneks je od 04.02.2022.godine (list 59-60 spisa), a koji aneks je potpisan između stranaka u ovom postupku proizlazi da je ovim aneksom izmijenjena točka 6. sporazuma o prestanku

ugovora o radu, aneksa 1 ugovora o radu, ugovora o specijalističkom usavršavanju i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja te naknadi štete od 06.12.2021.godine na način da ista glasi da će tužiteljica iznos dugovanja iz točke 4. navedenog sporazuma od 06.12.2021.godine isplatiti na konkretan navedeni broj računa u mjesečnim iznosima sa rokom otplate od godine dana od dana prestanka ugovora o radu, te je navedena obročna otplata u 12 rata u iznosima od po 12.463,28 Kuna s rokovima dospijeća, te je u ovom aneksu navedeno da ostale točke navedenog sporazuma od 06.12.2021.godine ostaju nepromijenjene.

12. Iz pregledanog rješenja Ministarstva zdravstva od 28.siječnja 2022.godine (list 64-65 spisa) proizlazi da se ovim rješenjem utvrđuje da s danom 23.12.2021.godine je prestalo pravo tužiteljice na obavljanje specijalizacije iz opće interne medicine za potrebe tuženika, a odobrene rješenjem Ministarstva zdravstva od 16.03.2016.godine, dok iz pregledanog rješenja Ministarstva zdravstva od 23.siječnja 2019.godine (list 66-67 spisa) proizlazi da je tim rješenjem promijenjen tužiteljici mentor.

13. Temeljem odredbe članka 322.stavak 1. Zakona o obveznim odnosima ("NN" 35/05, 41/08, 78/15, 126/21- u daljnjem tekstu ZOO-a) je propisano da ugovor kojih je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje nešto drugo. Nadalje, temeljem odredbe članka 323.stavak 1. ZOO-a je propisano u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takva ugovora, a ako to nije moguće, ili ako se narav onoga što je ispunjeno protivi vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Temeljem odredbe članka 324. stavak 1. ZOO-a je propisano da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora ako on može opstati bez ništetne odredbe i ako ona nije bila ni uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor sklopljen. Pravilnik o specijalističkom usavršavanju dr. medicine ("NN" 100/11, 133/11, 54/12, 49/13, 139/14, 116/15), a koji je bio na snazi u vrijeme kad je tužiteljica imala sa tuženikom sklopljen ugovor o radu od 05.02.2016.godine, ugovor o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2016.godine kao i aneks ugovora o radu od 21.04.2016.godine je u članku 11.stavak 1. propisivao da zdravstvena ustanova čiji je osnivač RH, županija i grad sa specijalizantom sklapa ugovor o međusobnim pravima i obvezama. Nadalje, je članka 11.stavkom 3. istog Pravilnika bilo propisano da se u ugovoru iz stavka 1. ovog članka mora ugovoriti iznos naknade štete sukladno članku 12.stavku 1. ovog Pravilnika koju je dr. medicine u slučaju kad otkazuje ugovor o radu prije isteka ugovorne obveze rada iz stavka 2. ovog članka, razmjerno izvršenoj obvezi rada obvezan isplatiti zdravstvenoj ustanovi iz stavka 1. ovog članka. Također je temeljem odredbe članka 12.stavka 1. istog Pravilnika bilo propisano da troškovi specijalizacije obuhvaćaju bruto plaće dr. medicine, troškove mentorstva, troškove zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje i druge troškove vezano za specijalističko usavršavanje.

14. Iz svih provedenih dokaza u ovom postupku nedvojbeno proizlazi kao utvrđena činjenica da je tužiteljica s tuženikom 5. veljače 2016. godine sklopila Ugovor o specijalističkom usavršavanju za specijalizaciju iz opće interne medicine, a da je aneksom ugovora o radu od 21. travnja 2016. godine ugovoreno da će tužiteljica od 25. travnja 2016. godine započeti specijalističko usavršavanje iz opće interne

medicine u trajanju od 60 mjeseci. Člankom 6. navedenog Ugovora o specijalističkom usavršavanju stranke su ugovorile da troškove specijalističkog usavršavanja, između ostalog, čine bruto plaća specijalizanta, troškovi mentorstva, troškovi zdravstvene ustanove u kojoj se obavlja specijalističko usavršavanje te drugi troškovi vezani uz specijalističko usavršavanje. Nadalje, iz provedenih dokaza proizlazi da je tužiteljica dopisom od 6. prosinca 2021. godine predanim tuženiku (list 58 spisa) zatražila sporazumni prestanak ugovora o specijalističkom usavršavanju iz opće interne medicine i s tim povezanim ugovorom o radu, budući da je izabrana za specijalističko usavršavanje iz endokrinologije i dijabetologije za potrebe istog tuženika. Također iz pregledanih dokaza proizlazi da su stranke u ovom postupku 6. prosinca 2021. godine sklopile Sporazum o prestanku ugovora o radu, aneksa ugovora o radu i Ugovora o specijalističkom usavršavanju, a kojim su sporazumom uredile međusobna prava i obveze nastale prestankom dotadašnjeg ugovornog odnosa (list 9-11 spisa). Tim je sporazumom u početku člankom 3. utvrđen iznos obveze tužiteljice od 234.704,41 kn od čega 35.144,41 kuna na ime troškova specijalističkog usavršavanja, a 199.560,00 Kuna na ime naknade štete, uz istodobno ugovorenu mogućnost točkom 4. tog sporazuma da se, ako Ministarstvo zdravstva u okviru odobrene nove specijalizacije prizna dio prethodno odrađenog programa, obveza tužiteljice smanji na 149.558,81 kn od čega 29.822,81 kuna na ime troškova specijalističkog usavršavanja, te 119.736,00 Kuna na ime naknade štete. Nakon što je Ministarstvo zdravstva tužiteljici priznalo dio prethodno obavljenog programa, a što je razvidno i iz sadržaja rješenja Ministarstva zdravlja od 16. ožujka 2016. godine (list 55-57 spisa) tuženik je prihvatio obračun prema povoljnijoj ugovorenoj varijanti iz članka 4. citiranog sporazuma o prestanku od 06.12.2021. godine i to na ime navedenih troškova specijalističkog usavršavanja iznos od 29.822,81 kuna i naknade štete od 119.736,00 Kuna, pa je tužiteljica na ime navedene obveze platila sveukupan iznos od 149.558,81 kn, što među strankama nije sporno i što nedvojbeno proizlazi iz pregledanog dopisa tuženikove Službe za ekonomsko-financijske poslove od 09.01.2023. (list 12 spisa). Dana 4. veljače 2022. godine stranke su sklopile Aneks br. 1 Sporazuma kojim su izmijenile samo odredbu o načinu podmirenja obveze, tako da je tužiteljica navedeni iznos na ime naknade štete i troškova specijalističkog usavršavanja u iznosu od ukupno 149.558,81 kn bila dužna podmiriti u 12 jednakih obročnih rata, dok su ostale odredbe Sporazuma ostale neizmijenjene. Tužiteljica smatra da je ugovorna odredba kojom su određeni troškovi specijalističkog usavršavanja i naknada štete ništetna te se u odnosu na ništetnost navedene ugovorne odredbe tužiteljica poziva na odluku Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-187/2015 od 11. srpnja 2017. godine kojom su ukinuti članci 11., 11.a i 12. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine. Takav pravni stav tužiteljice nije osnovan. Naime, odlukom Ustavnog suda Republike Hrvatske broj U-II-187/2015 od 11. srpnja 2017. godine ukinuti su članci 11., 11.a i 12. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju doktora medicine („Narodne novine“, broj 100/11, 133/11, 54/12, 49/13, 139/14, 116/15, 62/16, 69/16 i 6/17), međutim, točkom III. izreke navedene odluke određeno je da ukinuti članci prestaju važiti 31. prosinca 2017. godine. Iz obrazloženja navedene odluke Ustavnog suda proizlazi da je problem u navedenim odredbama bio u tome što nadležni Ministar, donošenjem pravilnika, nije imao zakonsko ovlaštenje urediti obvezni sadržaj ugovora između zdravstvene ustanove i specijalizanta, uključujući obvezu ostanka na radu i određivanje obveze naknade troškova odnosno štete. Međutim, iz navedene odluke ne proizlazi da su ugovori o specijalističkom usavršavanju sklopljeni prije 31. prosinca 2017. godine automatski ništetni samo zbog činjenice što su pojedine ugovorne odredbe bile uređene prema tada važećim odredbama navedenog Pravilnika. Naime, u trenutku

sklapanja predmetnog ugovora o specijalističkom usavršavanju između tužiteljice i tuženika 05.02.2016. odredbe članka 11, 11 a i 12. Pravilnika o specijalističkom usavršavanju dr. medicine ("NN" 100/11, 133/11, 54/12, 49/13, 139/14, 116/15) još su bile na snazi budući su te odredbe ukinute odlukom Ustavnog suda RH broj U-II-187/2015, a prestale su važiti temeljem iste odluke tek od 31.12.2017. Ustavni sud nije odredio da prestankom njihova važenja prestaju pravni učinci svih ranije sklopljenih ugovora niti je utvrdio da su takvi ugovori ništetni od trenutka njihova sklapanja. Pri tome je za odluku u ovoj pravnoj stvari odlučno i da je tužiteljica, nakon što je odlučila prekinuti specijalizaciju iz opće interne medicine i prijeći na specijalizaciju iz endokrinologije i dijetologije, sa tuženikom 6. prosinca 2021. godine sklopila sporazum kojim su stranke sporazumno uredile posljedice prestanka dotadašnjeg ugovornog odnosa. Taj sporazum nije donesen kao jednostrana odluka tuženika, već predstavlja suglasno očitovanje volja ugovornih strana o prestanku dotadašnjeg ugovornog odnosa i međusobnom uređenju njihovih novčanih obveza. Pritom je tužiteljici istim sporazumom dana mogućnost da, u slučaju priznavanja dijela ranije odrađenog programa iz opće interne medicine u okviru nove specijalizacije, plati znatno manji iznos na ime troškova specijalističkog usavršavanja i naknade štete od iznosa ugovorenog točkom 3. sporazuma o prestanku od 06.12.2021.godine, a što je i ostvareno. Nakon toga su stranke 4. veljače 2022. godine sklopile Aneks br. 1 kojim su izmijenile samo način isplate već utvrđenog iznosa od 149.558,81 kn na ime troškova specijalizacije i naknade štete, dok su ostale odredbe Sporazuma ostale neizmijenjene. Činjenica da je tužiteljica navedeni ukupni iznos od 149.558,81 kn na ime troškova specijalizacije i naknade štete (od čega 29.822,81 kn se odnosi na troškove specijalističkog usavršavanja, a iznos od 119.736,00 kuna na naknadu štete) u cijelosti platila sama po sebi ne znači da se odrekla prava isticati ništetnost, niti bi takvo plaćanje moglo konvalidirati eventualno ništetnu ugovornu odredbu. Međutim, u konkretnom slučaju prethodno navedeno pravilo nije odlučno jer sud nalazi da sporne ugovorne odredbe, posebno odredba 6. navedenog ugovora o specijalističkom usavršavanju od 05.02.2026.godine te odredbe sporazuma o prestanku ugovora o radu, aneksa 1 ugovora o radu, ugovora o specijalističkom usavršavanju i naknadi troškova specijalističkog usavršavanja vezano za troškove specijalizacije i naknadu štete nisu ništetne iz razloga na koje tužiteljica upire. Prema članku 322. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima, ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan je, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo. U konkretnom slučaju tužiteljica nije dokazala postojanje takvog razloga ništetnosti. Sama činjenica naknadnog prestanka važenja odredaba spomenutog Pravilnika o specijalističkom usavršavanju dr. medicine ("NN" 100/11, 133/11, 54/12, 49/13, 139/14, 116/15) ne čini ugovorne odredbe, koja su sklopljena u vrijeme njihova važenja, protivne prisilnom propisu u smislu članka 322. ZOO-a. Stoga nisu ispunjene pretpostavke za utvrđenje ništetnosti spornih ugovornih odredbi na koje tužitelj ukazuje tužbom, a posljedično niti nisu ispunjene ni pretpostavke za utvrđenje ništetnosti odgovarajuće odredbe Sporazuma od 6. prosinca 2021. godine.

15. Radi svega navedenog ocjenom svih dokaza u ovom postupku te primjenom pravila o teretu dokazivanja, a sukladno odredbi članka 8. ZPP-a odbijen je tužbeni zahtjev tužiteljice u cijelosti te je odlučeno kao u točki I/ izreke ove presude.

16. Što se tiče troškova ovog parničnog postupka, a obzirom da je tužiteljica u cijelosti izgubila predmetni spor ista je dužna tuženiku sukladno odredbi članka 154.stavka 1.

ZPP-A, a u vezi sa člankom 155. ZPP-a naknaditi parnične troškove. U navedenom smislu tuženika kao opravdani, a sukladno članku 4.stavku 2. i 4. Zakona o sudskim pristojbama ("NN" 118/18, 51/23), te Tbr.1 stavka 2 i Tbr. 2 stavka. 1. Uredbe o tarifi sudskih pristojbi ("NN" 50/2026), a sukladno VPS-u od 2.000,00 Eur-a pripadaju trošak pristojbe na odgovor na tužbu u iznosu od 70,00 Eur-a, te trošak pristojbe na presudu u iznosu od 140,00 Eur-a, a što ukupno iznosi 210,00 Eur-a, a koji iznos je tužiteljica dužna isplatiti tuženiku na ime troškova ovog parničnog postupka, te kako je i odlučeno u točki II/ izreke ove presude.

U Splitu, 14. rujna 2026.

Sudac

Eneja Stejskal Kanazir

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU: Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od primitka pisanog otpravka iste. Žalba se podnosi u tri primjerka pismeno putem ovog suda za Županijski sud. Stranci koja je pristupila na ročište na kojem se presuda objavljuje i stranci koja je uredno obaviještena o tom ročištu, a na isto nije pristupila, smatra se da je dostava presude obavljena onog dana kad je održano ročište na kojem se presuda objavljuje. Stranci koja nije uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje smatra se da je dostava presude obavljena danom zaprimanja pisanog otpravka iste.

Dna:

-pun.tužiteljice

-tuženiku

-u spis

Broj zapisa: **9-3088d-19ace**

Kontrolni broj: **0dc0a-7d8af-71420**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.